

Καμία στάχτη δεν είναι αναπόφευκτη

Του Ανδρέα Κοσιάρη

Οι συνέπειες της κλιματικής αλλαγής στην περιοχή της ανατολικής Μεσογείου ήταν γνωστές εδώ και δεκαετίες. Σταδιακή ερημοποίηση στο μακροπρόθεσμο επίπεδο, αλλά και σε κοντινότερο χρονικό σημείο ολοένα πιο ζεστά, ξηρότερα καλοκαίρια και λιγότερη βροχόπτωση – η οποία όταν έρχεται, είναι με τη μορφή καταρρακτωδών ποσοτήτων, προκαλώντας πλημμύρες, αλλά όχι την πολυπόθητη απορρόφηση από το έδαφος και τη βλάστηση.

Οι συνθήκες αυτές είναι προφανώς ιδανικές για την εκδήλωση πυρκαγιών, ειδικά σε μία χώρα όπως η Ελλάδα (και αντίστοιχα και η Τουρκία), όπου ο αστικός ιστός συχνά μπλέκεται μέσα στα δάση, όπου ο περιβαλλοντικός σχεδιασμός στη δόμηση είναι ανεπαρκής έως ανύπαρκτος και όπου η συμπεριφορά μεγάλης μερίδας πολιτών απέναντι στο δάσος και το περιβάλλον εν γένει ισορροπεί στα όρια της εγκληματικής – συχνά τα ξεπερνά.

Όμως μία πυρκαγιά δεν είναι ανεξέλεγκτη με το που εκδηλωθεί. Χρειάζεται χρόνος, αδιαφορία και έλλειψη μέσων, για να φτάσει πχ. μια μικρή εστία, όπως ήταν αυτή της Βαρυμπόμπης χθες το μεσημέρι, να γίνει το τέρας που λίγες ώρες μετά έκαιγε δάσος και σπίτια.

Οι πρώτες φωτογραφίες που κυκλοφόρησαν στο διαδίκτυο λίγο μετά τις 13:30 της Τρίτης, έδειχναν μια μικρή εστία φωτιάς. Το ίδιο και οι πρώτες συνδέσεις κάποιων τηλεοπτικών καναλιών, που ναι μεν έβγαλαν έκτακτα δελτία ειδήσεων, αλλά έκαναν λόγο για «ελεγχόμενη κατάσταση».

Πώς έφτασε η «ελεγχόμενη κατάσταση» να γίνει ανεξέλεγκτη πυρκαγιά, σε μία ημέρα που -ευτυχώς- ο άνεμος ήταν ασθενής,

δίπλα ακριβώς σε πολυπληθείς οικισμούς;

Η απάντηση βρίσκεται εύκολα αν σκαλίσουμε λίγο τη μνήμη μας.

Πότε ήταν η τελευταία φορά που είδαμε σε φωτογραφίες παρατεταγμένα καινούρια πυροσβεστικά οχήματα, όπως έχουμε δει δεκάδες φορές [αντίστοιχα της ΕΛ.ΑΣ.](#) εδώ και αρκετούς μήνες;

Πότε ήταν η τελευταία φορά που μάθαμε νέα για την αγορά πυροσβεστικών αεροσκαφών, όπως αντίστοιχα ακούμε εδώ και μήνες τους διθυράμβους για την αγορά των μαχητικών Rafale;

Αν κάποιος σκεφτεί το γιγαντιαίο Ρωσικό Beriev, για το οποίο έχει χυθεί μπόλικο μελάνι επευφημίας, θα πρέπει να πούμε πως αυτό και μια δεκάδα περίπου ακόμα μικρότερα πυροσβεστικά αεροσκάφη, είναι δανεισμένα από τη χώρα μας – δεν τα έχουμε αγοράσει.

Επίσης το Beriev είναι ένα και μπορεί μεν να μεταφέρει μεγάλο όγκο νερού, όμως το μέγεθός του σημαίνει πως «μανουβράρει» δυσκολότερα, χάνοντας έτσι αποτελεσματικότητα σε ορισμένες γεωγραφικές διαμορφώσεις.

Τα μικρότερα, αλλά πολύ πιο ευέλικτα, [Canadair που διαθέτει η χώρα](#), είναι αεροσκάφη παλιά (κάποια με ηλικία 50 ετών), με την τελευταία αγορά να γίνεται πριν περίπου 20 χρόνια, στις αρχές του 21ου αιώνα. Συχνά καθελώνονται από μηχανικές βλάβες, έλλειψη επαρκούς συντήρησης ή δυσλειτουργία λόγω υψηλών θερμοκρασιών.

Μόλις στα μέσα Ιουνίου φέτος, ανακοινώθηκε από την κυβέρνηση το [πρόγραμμα «ΑΙΓΙΣ»](#), το οποίο προβλέπει αγορά νέων Canadair και αναβάθμιση κάποιων παλαιότερων. Προβλέπει επίσης την πρόσληψη 3.000 πυροσβεστών, όμως όλα αυτά ανάγονται σε κάποιον μελλοντικό χρόνο. Κι ας έχουν περάσει τρία χρόνια από την τραγική καταστροφή στο Μάτι, κι ας ξέρουμε καλά ότι οι πυρκαγιές ήρθαν για να μείνουν. Αν το πρόγραμμα εγκριθεί όλα αυτά θα γίνουν «μέχρι το 2030».

Παρακολουθώντας από τα τηλεοπτικά κανάλια την πορεία της πυρκαγιάς στη Βαρυμπόμπη (που ταυτόχρονα αγνοούσαν άλλη μία μεγάλη πυρκαγιά στην Εύβοια και δεκάδες μικρότερες αλλού), έβλεπε κανείς σε κάθε πλάνο έναν μικρό αριθμό πυροσβεστών και πυροσβεστικών οχημάτων (όταν υπήρχαν), οι οποίοι προσπαθούσαν να κάνουν ό,τι μπορούσαν. Ταυτόχρονα, μπορούσε να δει δεκάδες [αστυνομικούς](#), οχήματα και μηχανές της [ΕΛ.ΑΣ.](#), να πηγαινοέρχονται ή να στέκονται άπραγοι, μη μπορώντας συνήθως να προσφέρουν κάτι πέρα από την απομάκρυνση των κατοίκων και τη ρύθμιση της κυκλοφορίας.

Οι ελλείψεις σε μέσα και ανθρώπινο δυναμικό πυρόσβεσης, και η ταυτόχρονη απίστευτη υπεραριθμία ανδρών και υλικού αστυνόμευσης, δεν είναι ένα τυχαίο συμβάν. Είναι στρατηγική επιλογή. Είναι η προτεραιοποίηση της καταστολής έναντι σε οποιοδήποτε άλλο ζήτημα αντιμετωπίζει το κράτος, στη συγκεκριμένη περίπτωση τη διαφύλαξη των πνευμόνων πρασίνου της χώρας – όπως και των ζώων και των περιουσιών των πολιτών.

Αντίστοιχα και με τους στρατιωτικούς εξοπλισμούς, προτεραιότητα είναι η χρηματοδότηση των οπλικών βιομηχανιών των «συμμάχων» (και οι προμήθειες εμπόρων και μεσαζόντων), σε ένα ράλι εξοπλισμού απέναντι σε μία άλλη «σύμμαχο» χώρα. [3.04 δισ. δολάρια](#) κοστίζει στην Ελλάδα η αγορά 18 Rafale – η οποία πρέπει να έχει γίνει με αυξημένο κόστος, καθώς στοιχεία δείχνουν την τιμή ενός τέτοιου αεροσκάφους στα [120 εκατ. δολάρια](#). Αν συγκριθεί αυτό το ποσό με τα 1,76 δισ. Ευρώ που κοστίζει ολόκληρο το προαναφερθέν πρόγραμμα «ΑΙΓΙΣ», γίνονται εμφανείς οι προτεραιότητες του ελληνικού κράτους.

Καμία καταστροφή δεν είναι αναπόφευκτη. Γίνεται αναπόφευκτη όταν δεν είναι προτεραιότητα η αντιμετώπισή της, πόσο μάλλον η πρόληψή της. Αυτή είναι ακόμα μία οδυνηρή κουβέντα, για τη δασοπροστασία, τις αντιπυρικές ζώνες, και τον σεβασμό στο περιβάλλον, που λείπουν επίσης εδώ και δεκαετίες από τη χώρα.

Πηγή: info-war.gr